

Deček in slepec.

Spisal *Janko Leban.*

Bil je četrtek — šole prost dan. Mirko, sin mestnega ključničarja, je dobil od očeta dovoljenje, da sme iti v posete k svojim prijateljem. Ti so imeli imovite starše in so Mirka vabili zato, ker je bil res dober in priden. Kako bi se bili ti otroci skupaj veselili! Zakaj hiša imovitih otrok je stala ob velikem vrtu, na katerem bi se bili lahko skupno izprehajali z Mirkom ter tam tekali. Južinali bi bili celo na vrtu; poleg Mirka je bilo povabljenih še nekaj drugih otrok.

Mirko gre z doma ter po poti premišljuje o veselju, ki ga čaka v hiši njegovih prijateljev. Že je bil prišel mimo vrta, s katerega je čul veseli krik tam navzočih tovarišev. V tem se ozre ter zapazi ubogega slepca, ki je bil prišel iz stranske ozke ulice. S palico je tipal po tleh ter izkušal dospeti na glavno široko ulico. Toda mož se je oddaljeval čimdalje bolj od prave ulice, in nevarnost je bila velika, da zadene ob kup gramoza, ki je stal pred njim. Lahko bi padel preko njega ter se kaj poškodoval. Trije dečki, ki so se igrali blizu tam, so slepca opazovali. Toda ne da bi starčku pomagali, še smejali so se mu! Zdelo se je celo, da komaj čakajo, da se zvrne preko gramoza, da udarijo v še večji smeh. Mirku je nevolja kipela v duši zaradi hudobnih dečkov. Obenem pa se mu je zbudilo v srcu veliko sočutje do nesrečnega slepca. Stekel je k njemu, ga prijel za roko ter ga rešil nesreče.

Ko sta prišla v glavno ulico, vpraša Mirko slepca, ali bi zdaj sam vedel dalje. Slepec mu odgovori: »Da govorim resnico, povem, da sem mislil, da lahko sam pridem na dom svoje hčere, ki je silno bolna. Toda že precej časa nisem hodil tod in svoje moči sem precenil. Zdaj sem celo v položaju, da ne bi sam vedel ne nazaj, ne naprej. Ah, za danes ne bom mogel objeti svoje bolne hčerke! Kako me to neizmerno žalosti!«

»Ne žalujte, dragi mož«, odgovori Mirko, »hočem Vas pa jaz odvesti k hčeri. Povejte mi le, kje stanuje. Dobro poznam naše mesto in Vas tudi rad spremim.«

Starček je sprejel dečkovo ponudbo, blagoslavlja milosrčnega Mirka. Zdajci se začno omenjeni hudobni dečki rogati Mirku. A vrli deček ni se brigal za to; ni mu tudi bilo žal, da izgubi morda dobro malico. Ko mu starček pove ulico in hišno številko hčeringega stanovanja, prime starčka za roko ter ga vede dalje.

Starček je hodil počasi, in pot je bil precej dolg. A deček ni tožil zaradi tega. Ko sta dospela na prag stanovanja starčkove hčere, ga slepec ginjen zahvali za storjeno mu dobroto. »Oh, ljubi deček, storil si mi veliko ljubavl! Bog ti plati. Jaz, ubogi slepec, sem se bal, da ne najdem stanovanja svoje hčere. A prišel si mi ti na pomoč, vodeč me le-sem! Napravil si meni in moji hčeri največje veselje! Blaga duša si! Bog blagoslovi tebe in tvoje starše!«

Mirka so te besede genile do srca, in zadovoljen je bil, da je ustregel starčku, najsi je izgubil malico.

Ko se je vrnil domov, ga je oče vprašal, kako se je zabaval med svojimi prijatelji in ali je bila malica dobra. Mirko je očetu povedal vse, kaj se mu je bilo pripetilo. Oče je bil tega jako vesel in še pohvalil je Mirka, da je storil dobro delo.

Ko se je drugi dan Mirko opravičeval svojim prijateljem, zakaj ga včeraj ni bilo k njim, so ga hvalili tudi oni zavoljo njegove človekoljubnosti.

Ko je večer . . .

Svojemu prijatelju pisal *Simon Palček*.

Dragi prijatelj!

Ne veš, dragi prijatelj, kako mi je ljub večer. Solnce bolj in bolj ugaša za gorami, in mir — tako prijeten in vabljev — se spušča na zemljo in jo zazibava v spanje . . .

Zvon zapoje, in moja duša zakipi tja pod oblake. Moli . . .

Spominjam se, kako smo molili otroci. Tako draga mi je pesemca, da jo še sedaj šepečem v večernem mraku, ko zapoje vaški zvon.

Povem jo tudi Tebi. Nauči se jo na pamet! Ko je večer, takrat se Ti naj zbudi v duši ta otroška, preprosta, a srčna molitev. Bog ima rad, če ga moliš.

*Zdravo Marijo
že zvoni,
pa molimo
tudi mi:*

*Bogec predobri,
daj nam, daj
sladko spanje,
sveti raj!*

Ko je večer, prileti ptička do cvetice, da si poišče v nji žuželko za večerjo, da se napije prijetnega vonja. Glej, in ko je večer, poleti moja duša k Bogu, da zadobi pri Njem mirne, sladke sanje, uteho in up . . .

Ko je večer, takrat tako lahko govorim s svojim Stvarnikom.

Po zemlji je razlita čudna, neopisna krasota. V tem veličastvu vidim, kako smo majhni ljudje, kako je neskončno majhen tudi

Tvoj

Simon.

Na Božjakovem, 1. rženega cveta 1900.

